

BERÖMD, a. p. 2. Ryktbar för någon berömlig handling eller egenskap. Både om sak och person. *En b. skriftställare. B. för sina skrifter. Orten är vida b. för sina viner. Vara, göra sig b.* — *Syn. Se Ryktbar.*

BERÖMLIG, a. 2. Som förtjänar beröm. Brukas om handling af personer. *B-t uppförande. För b-a handlingar.* Äfven säges, i fråga om person: *Det är b-t af, t. ex.: Det är b-t af honom att vara så hjälpsam. Det är b-t af dig, att du läser så snällt.* — *Syn. Se Berömvärd.*

BERÖMLIGEN, adv. *Se Berömligt.*

BERÖMLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara berömlig. *B-en af denna handling kan ej förnekas.* — 2) Egenskapen hos en person att förtjena beröm. *Han visar mycken b. i sin tjänst. Detta konstverk har blifvit utfördt med mycken b.* — *Syn. Förtjenst, Förtjenstfullhet, Lofvärdt, prisvärdt förhållande, uppförande.*

BERÖMLIGT, adv. 1) På ett berömligt sätt. *Han läser b.* — 2) Högsta betyget vid examensförhör. *Han har fått »Berömligt».*

BERÖMMA, v. a. 2. I tal eller skrift gifva beröm; se d. o. *B. någon för lit. Man b-er honom, för det han vidtagit denna åtgärd. B. något hos någon. Han är icke fallen för att b.* — *Syn. Lofva, Prisa, Bepriisa, Rosa, Loförda, Lofsjungna, Upphöja med beröm, Berömligt omtala, Utbasuna, Blåsa i basun för.* — *B. sig, v. r. Prisa sig sjelf. Han är mycket fallen för att b. sig sjelf. B. sig af, skryta af, öfver, t. ex.: Hon b-er sig af sin skönhet. Han b-er sig af att hafva vunnit tjugu bataljer. Det är ingenting att b. sig af, det är snarare klandervärdt än berömligt.* — *Syn. Se Skryta.*

BERÖMMADE, n. 4. 1) Handlingen, då man berömmar. — 2) (mindre brukl.) Beröm.

BERÖMMARE, m. 5. 1) En, som berömmar. — 2) En, som är fallen för att berömma, smickra. — *Syn. Smickrare.*

BERÖMMESE, f. 3. 1) Beröm. *Det ländar honom till mycken b. att . . .* — *Syn. Se Beröm.* — 2) (bibl.) Egenskapen att förtjena beröm. *Vi hafve ingen b. inför Gud.* — *Syn. Förtjenst.*

BERÖMVÄRD, a. 2. Som förtjänar beröm. Brukas med afseende på personer. *Han är b. för sitt handlingssätt. Det är b-t af honom att . . . B. handling, afsigt. B-t uppsåt.*

BERÖRA, v. a. 2. 1) Lätt vidröra ytan af något. *Jag blef smittad, utan att hafva b-rt den sjuka med mitt minsta finger.* — *Syn. Se Röra.* — 2) (fig.) I förbigående omnämna något i tal eller skrift.

BERÖRANDE, n. 4. Handlingen, då man berör.

BERÖRD, a. p. 2. Förut, i det föregående omtalad. Brukas mindre väl om person, och helst i rätttegångs-, embets- och affärstil. *B-e förhållande, sak, omständighet.* — *Syn. Se Bemäld.*

BERÖRING, f. 2. 1) Handlingen, då man berör. *Genom b. af en sjuk blir man stundom smittad.* Brukas äfven i naturläran om kroppar eller ämnen, som komma nära hvarandra, t. ex.: *När positiv och negativ elektricitet komma i b. med hvarandra, utspringer en elektrisk gnista.* — *Syn. Berörande, Vidrörande.* — 2) (fig.) Nära förhållande mellan personer eller saker. *Stå, sätta, komma i b. med någon. B-en med världen har både sina fördelar och olägenheter. Denna sak står uti ingen b. med förenämde mål.*

BERÖRINGSLINIE, f. 3. *Se Tangent.*

BERÖRINGS-ELEKTRICITET, --- eläcktricitét, f. 3. *Se Galvanism.*

BERÖRINGS-PUNKT, m. 3. *Se Tangeringspunkt.*

BERÖRINGS-VINKEL, m. 2. pl. — *vinklar.* (mat.) Vinkel, som formeras af en krokig linie och dess tangent.

BESA, v. n. 1. (prov.) *Se Kesa.*

BESAGD, a. 2. Förut bmtalad. Tillhör embets- och affärsspråket. — *Syn. Se Bemäld.*

BESAN, -än, m. 3. *Se Mesan.*

BESANNA, v. a. 1. 1) Intyga, betyga sanningen af något. *Vittnena hafva b-t hans uppgift. Följden b-de hans förutsägelse.* — *Syn. Se Bekräfta, 1.* — 2) Säga ja till. *Tillfrågad, om han sjelf varit närvarande, b-de han det.* — *Syn. Se Bekräfta, 2.*

BESANNANDE, n. 4. Handlingen, då man besannar.

BESATT, a. p. 1. Ursprungligen particip passiv af verbet *Besätta*, i uttrycket *Besatt af djefvulen*, hvilket med tiden blifvit förkortadt till *Besatt*. 1) Sades om en menniska, då djefvulen troddes hafva farit in i dess kropp och beherrska alla hennes tankar, ord och genningar, ett föreställningssätt, som var rådande i fråga om alla vansinniga. — 2) Ursinnig, rasande. *När man retar honom, blir han alldeles b.* — *Syn. Se Vred.* — 3) Både om sak och person. I hög grad oförnuftig, dåraktig, befängd, högst orimlig. *Så du burit dig åt! hur kan man vara så b.?* — *Syn. Se Tokig.* — 4) Både om sak och person. Yttest rolig, narraktig, putslustig. *Han var alldeles b. med sina upptåg. B-a puts, infall.* — *Syn. Se Löjlig.* — 5) (om sak) Högst olycklig, skadlig, motgjord. *B. händelse, motgång, omständighet. Min ställning är nu alldeles b.* — *Syn. Se Olycklig.* — 6) (om sak) Ofantlig. *B. hop, myckenhet.* — *Jfr. Befängd* (i alla bemärkelserna). — Substantivt brukas ordet i bem. 1, t. ex.: *Skricka, bära sig åt som en b.*

BESATT, adv. 1) I hög grad oförnuftig, dåraktig. *Så b. du bär dig åt!* — *Syn. Se Tokigt.* — 2) I högsta måtto, ytterst. *B. elak, rolig, rik. En b. stor öxe. B. illa. Det går b. bra för oss.* — *Syn. Befängd, Förbannadt.*

BESATTHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara besatt (i bem. 3 o. 4). *B-en af en handling, af ett puts.* — 2) (fam.) Besatt handling. — *Syn. Befängdhet, Galenskap, Narraktighet.*

BESE, v. a. 2. (böjes som *Se*) 1) Noga betrakta något, för att lära känna dess utseende och beskaffenhet. *B. en stad, ett ställes märkvärdigheter. B. boningsrum, varor.* — *Syn. Se Betrakta.* — 2) Noga taga något i betraktande, för att se, om det är så, som det bör vara (enligt kontrakt, föreskrift, o. s. v.). *B. ett färdiggjordt arbete.* — *Syn. Besigtiga, Granska, Inspektera, Syna.* — 3) (bibl. gam.) Besöka.

BESEENDE, n. 4. Handlingen, då man beser.

BESEGLA, v. a. 1. (af tyska verbet *bese-geln*) Med seglande fartyg befara. *B. ett haf, en kust, ett farvatten.* — *Bese-glände*, n. 4. o. *Bese-gling*, f. 2.

BESEGLA, v. a. 1. (af tyska verbet *bese-geln*) 1) Sätta sigill på; stadfästa genom namns och sigills undersättande. *B. en akt, ett dokument.* — 2) (fig.) Genom en afgärande handling liksom sätta sigill på, intyga sanningen af något. *B. sin lära med sitt blod.* — *Bese-glände*, n. 4. o. *Bese-gling*, f. 2.